

βιόλα¹

βιόλα¹, η ουσ. [<ιταλ. viola], η βιόλα· (στη γλώσσα της αργκό) επαναλαμβανόμενη μέθοδος, τακτική, επαναλαμβανόμενο μέσο για εξαπάτηση: «έχει βρει μια βιόλα και τα κοιμάει χωρίς να κάνει τίποτα». (Λαϊκό τραγούδι: *βρε, μάγκα, συμμορφώσου πια και πάψ' αυτή τη βιόλα και μη ζητάς καθημερινώς να μου τα παίρνεις όλα*)·

- *βαράω την ίδια βιόλα*, βλ. φρ. *βαράω το ίδιο βιολί*. (Λαϊκό τραγούδι: **βαράνε τα κορίτσια την ίδια πάντα βιόλα** και βρίσκουνε τ' αγόρια τους και πίνουνε απ' όλα)·

- *πού θα πάει αυτή η βιόλα*; βλ. φρ. *πού θα πάει αυτό το βιολί*; λ. *βιολί*·

- *τι βιόλα είν' αυτή!* ή *τι βιόλα κι αυτή!* έκφραση αγανακτισμένου ή εκνευρισμένου ατόμου, που θέλει να θέσει τέρμα στις συνεχείς ενοχλήσεις κάποιου για εξυπηρέτηση, που θέλει να του επισημάνει τη συνεχιζόμενη απαράδεκτη συμπεριφορά του ή που είναι ενοχλημένος από πράξη ή κατάσταση που επαναλαμβάνεται συστηματικά: «τι βιόλα είν' αυτή να 'ρχεσαι κάθε λίγο και λιγάκι και να μου ζητάς δανεικά! || τι βιόλα είν' αυτή να παρατάς κάθε τόσο την οικογένειά σου και να τρέχεις με τις παρδαλές στα μπουζούκια! || τι βιόλα είν' αυτή κάθε μεσημέρι, την ώρα που πάω να κοιμηθώ, να 'χεις το ραδιοφωνάκι σου στη διαπασών!». Πολλές φορές, της φρ. προτάσσεται το *α ή το δε μου λες*. Συνών. *τι βιολί είν' αυτό!* ή *τι βιολί κι αυτό!* / *τι κατάσταση είν' αυτή!* ή *τι κατάσταση κι αυτή!* / *τι χαβάς είν' αυτός!* ή *τι χαβάς κι αυτός!*

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας